

Nikola Opatić*

Stručni rad

DOPUNSKA DRUGOSTUPANJSKA ODLUKA

U Zagrebu, 21.kolovoz 2007.

*Nikola Opatić, sudac ŽUPANIJSKOG SUDA U VELIKOJ GORICI

I Pripomena.

Temeljni i konačni cilj raspravljanja kao pojma koji kao *genus proximus* obuhvaća svekoliku sudsku i stranačku aktivnost uobličenu i usmjerenu kroz pravila (parničnog) postupka, jest donošenje odluke (presude) o svim meritornim zahtjevima stranaka stavljenim u petitu tužbe (protutužbe). U parničnom postupku sud uvijek odlučuje u granicama zahtjeva koji su stavljeni u tom postupku, a sud ne može odbiti da odlučuje o zahtjevu za koji je nadležan, tako barem proizlazi iz dikcije članka 2. Zakona o parničnom postupku*.

Ponekad sudovi bez obzira na vrstu i instancu kojoj formacijski pripadaju propuste odlučiti o onome za što su nadležni, dakle o zahtjevima ili pak dijelovima zahtjeva koje su parnične stranke pred njih postavile. Tim isključivo sudskim propustom, koji može imati dalekosežne posljedice za parnične stranke baviti ćemo se u ovom prikazu. Propust sudova u cjelovitosti odlučivanja o svim zahtjevima stranaka, mora biti nenamjeran (nehotičan), a taj svoj propust sud naknađuje donoseći - posebnu - dopunsku odluku (presudu ili rješenje). Upravo ta nenamjera (nehotica) suda da svoju zadaću potpuno i cjelovito ispuni predstavlja graničnik između, s jedne strane djelomične odluke (presude ili rješenja) i s druge strane dopunske odluke (presude ili rješenja). Sud izričući odluku (presudu ili rješenje) u kojoj nenamjerno propušta odlučiti o svim postavljenim zahtjevima stranaka, u stvari donosi samo djelomičnu odluku u meritumu.

Samo počelo instituta (ustanove kao skupa pravnih pravila koja reguliraju jedan odnos) dopune sudskih odluka u našem procesnom zakonodavstvu, kao postupka i načina sanacije nehotičnog sudskog propusta, nalazimo u Privremenom građanskom postupniku uvedenom u Ugarskoj, Hrvatskoj i Slavoniji, srbskoj vojvodini i u tamiškom Banatu od 16. rujna 1852. godine (paragraf 351.) pod naslovom «Popunjavanje nepodpunih rješenja». Ukratko, iz samog zakonskog teksta, ali i iz popratnog komentara**, vidljivo je da je taj propis (paragraf 351.) omogućavao popunjavanje odluka (rješenja) svih sudskih instanci. Znakovito je i to da je izvorišno bilo predviđeno da «Troškove, proizročene tom učinjenom pometnjom, ima stranki oštećenju naknaditi sudac». Te troškove stranka je morala izrijekom zatražiti, ti se troškovi nisu dosuđivali *ex offio*.

Nastavno, nije naodmet spomenuti da ovdje nije riječ o pogreškama u imenima i brojevima ili drugim očitim pogreškama u pisanju i računanju, te nedostacima u obliku i nesuglasnosti prijepisa odluke s izvornikom, već o supstancijalno drugačijoj vrsti nehotičnog propusta sudova koji odlučuju u parničnom postupku o legitimnim zahtjevima stranaka u sporovima o osnovnim pravima i obvezama čovjeka i građanina, o osobnim i obiteljskim odnosima građana te u radnim, trgovačkim, imovinskim i drugim građanskopravnim sporovima.

Primjećuje se osobito iz prakse prvostupajskih sudova, da sudovi te instance posve neprimjereno - kroz institut ispravka odluke, doduše samo ponekad, pokušavaju sadržajno dopuniti svoje odluke o zahtjevima o kojima su nehotično propustili odlučiti tijekom postupka. Tako npr. umjesto da donesu dopunsku odluku (presudu, odnosno rješenje), prvostupajski sudovi pod izlikom ispravke očite pogreške u pisanju u dijelu izreke, što u stvarnosti to nije, znadu tako i na taj način - putem rješenja o ispravku - odlučivati o troškovima postupka, tijeku i visini zakonskih zateznih kamata, o kojim su zahtjevima

*Narodne novine, broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01.,117/03. i 88/05. - dalje u tekstu: ZPP).

**Adolfo Rušnov, dr. Josip Šilović – Tumač građanskom parbenom postupniku, Zagreb; 1894, izd. Lav Hartman

stranaka u biti propustili odlučiti u svojoj odluci, za koju se kasnije ustanovilo da je - nepotpuna.

II Reglativa instituta dopunske presude (odluke).

Događa se, kao što je već gore u pripomeni rečeno, da sud svojom pravnom izrekom cjelovito ne odluči o svim istaknutim prijedlozima i zahtjevima stranaka koji su u propisanom obliku dostavljeni sudu nadležnom sudu na odlučivanje. Za sanaciju propusta suda (prema Privremenom građanskom postupniku - učinjene pometnje) zakonom je predviđena mogućnost dopunjavanja takvih manjkavih sudskih odluka.

Kako se u ovom članku nećemo baviti u punoj mjeri cjelovitim prikazom razvoja i primjene instituta dopune sudskih odluka u svim instancama, već je ovdje naglasak usmjeren prvenstveno na segment dopunske drugostupanjske odluke, koji je institut u Zakon o parničnom postupku izrekom uveden i reguliran člankom 215. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku*, kada je iza članka 377. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01.) dodan članak 377.a i naslov iznad njega koji glasi: «Dopunska drugostupanjska odluka», ipak valja naglasiti da se dotadašnja zakonska praznina glede mogućnosti, uvjeta i postupka donošenja dopunske drugostupanjske odluke popunjavala uz pomoć odgovarajuće primjene odredbi o dopuni prvostupanjske presude i uz astistenciju ne odviše jedinstvene sudske prakse.

U obrazloženju predlagača Novele** navodi se, kako se predloženom dopunom rješava aktualni problem tzv. dopunske drugostupanjske odluke, dok se u osnovi na taj potupak primjenjuju pravila o postupku za donošenje dopunske prvostupanjske presude.

Iz sadržine i strukture ZPP-a, proizlazi da je moguće dopunjavati sudske odluke koje su donesene po provedenom postupku u prvom stupnju, zatim one sudske odluke koje su donesene povodom redovnog (žalba) ili izvanrednog pravnog lijeka (revizija).

Naravno, slijedeći specifičnost postupaka i mogućnost da se nenamjerni propust dogodi na svim nivoima sudovanja, zakonodavac posebno razrađuje institute dopunske prvostupanjske presude (članak 339-341. ZPP-a), dopunske drugostupanjske odluke (članak 377.a ZPP-a), a predviđena je mogućnost donošenja dopunske revizijske odluke, jer se u postupku povodom revizije, sukladno noveliranom članku 399. ZPP-a (članak 237. Novele), na odgovarajući način primjenjuju odredbe iz 377.a ZPP-a.

Dakle, za zaključiti je da se Novelom iz 2003. zakonodavni okvir donošenja dopunskih odluka u našem procesnom zakonodavstvu za sada zaokružio u jednu funkcionalnu cjelinu. Zakonodavac je pod «aktualnim» problemom tzv. dopunske drugostupanjske odluke očito mislio na prevladavanje od sada postojećih nedoumica u primjeni instituta, gledajući iz rakursa pretpostavki i procedure za donošenje dopunske drugostupanjske odluke.

Institut dopunske presude Novelom iz 2003. funkcionaliziran je na način da se postupci povodom prijedloga za donošenje dopunske presude i u povodu žalbe protiv nepotpune presude vode odvojeno. Osobito je raščišćeno vrlo značajno pitanje pravnih posljedica propuštanja roka predlaganja donošenja dopunske odluke, te izričito uređenje pretpostavki za

*Narodne novine, broj: 117/03- dalje u tekstu: Novela

**Prijedlog zakona broj 593 Hrvatskog sabora, klasa 740-08/02-01/01, ur, broj 61-03/02 od 2 lipnja 2003

predlaganje dopunske drugostupanjske odluke (ali i revizijske), te procedure po kojoj se o tome odlučuje*.

Da bi smo mogli lakše pratiti i razumjeti raščlambu, a potom i samu analizu instituta dopunske drugostupanjske odluke nepohodno je citirati izvorni zakonski tekst članka 377.a Zakona o parničnom postupku pod naslovom «Dopunska drugostupanjska presuda» koji glasi:

«(1) Ako je drugostupanjski sud propustio odlučiti glede svih dijelova presude koji se pobijaju žalbom ili ako je propustio donijeti sve odluke koje je odbacujući odnosno odbijajući ili prihvaćajući žalbu trebalo donijeti ili ako je propustio odlučiti u pogledu jedne ili više žalbi, žalitelj može u roku od petnaest dana od dostave drugostupanjske odluke predložiti drugostupanjskom sudu da svoju odluku dopuni.

(2) Prijedlog za donošenje drugostupanjske odluke ne može se podnijeti radi toga što drugostupanjski sud nije odlučio o svim razlozima zbog kojih je žalba izjavljena ili na koje je bio dužan paziti po službenoj dužnosti.

(3) Prijedlog iz stavka 1. ovoga članka podnosi se prvostupanjskom sudu, koji ga je dužan bez odgode zajedno sa spisom proslijediti drugostupanjskom sudu.

(4) Ako je u povodu drugostupanjske odluke iz stavka 1. ovoga članka potrebno iznova provesti postupak pred prvostupanjskim sudom, prvostupanjski sud će drugostupanjskom sudu prijedlog za donošenje dopunske odluke dostaviti zajedno s prijepisom spisa.

(5) Na postupak u povodu prijedloga iz stavka 1. ovoga članka na odgovarajući se način primjenjuju odredbe članaka 339. do 341. ovoga Zakona.»

Iz ahritektonike Zakona o parničnom postupku razvidno je da se gore citirani članak 377.a Zakona nalazi među odredbama koje uređuju institut žalbe protiv presude, međutim može se tražiti i donošenje dopuskog drugostupanjskog rješenja, sve sukladno članku 381. ZPP-a, budući da se u žalbenom postupku protiv rješenja odgovarajuće primjenjuju odredbe ZPP-a koje vrijede za žalbu protiv presude. Tada dopunjujuća drugostupanjska odluka, međutim, može imati samo formu dopuskog rješenja.**

III Pretpostavke za donošenje dopunske drugostupanjske odluke.

Drugostupanjski, kao žalbeni sud nije ovlašten donositi djelomične odluke – dakle o nekoj odluci za koju je nadležan ostaviti za kasnije odlučivanje.

Sud pravnog lijeka mora odmah i cjelovito odlučiti o svemu onome što mu je stavljeno u zadatak, a što su stranke u svojim zahtjevima zatražile. Propust žalbenog suda da odluči o nekoj od izjavljenih žalbi, ili pak o dijelu žalbe konkretno dovodi do toga da postoji pobijani dio prvostupanjske odluke, koji stoga – uslijed propusta suda, ne može postati pravomoćan. Time je nakon uloženog svekolikog pravozaštitnog napora, nastupilo stanje stvarne uskrate pravosuđa, a takva okolnost prouzročena isključivim i nenamjernim propustom suda je neodrživa. Zakonodavac je prepoznao nastup takve realne opasnosti, pa je uvažavajući temeljno načelo dispozicije stranaka, propisao način sanacije takve procesne nazovimo to «pat» pozicije, koja uslijed propusta suda u odlučivanju povodom izjavljenog pravnog lijeka u biti onemogućava pravomoćnost. Ta «pat» pozicija rješava se ili stranačkom aktivnošću (prijedlogom za donošenjem dopunske presude, odnosno odluke), ili u slučaju izostanka

*Mihajlo Dika, *Djelomična i dopunska presuda, Pravo i porezi, lipanj 2005, Zagreb.*

**Ivo Grbin, *Nove vrste tužbi i odluka u parničnom postupku, Aktualnosti hrvatskog zakonodavstva i pravne prakse - Godišnjak 12, izd. Organizator Zagreb, Zagreb 2005.*

odgovarajućeg stranačkog prijedloga zakonskom presumpcijom o povlačenju dijela tužbe, odnosno žalbe.

Dopunska drugostupanjska odluka može biti donesena od drugostupanjskog suda u formi presude ili rješenja, ili pak jednog i drugog, ovisi o tome kako će sud povodom izjavljenog pravnog lijeka naknadno odlučiti, dopunjujući svoju raniju odluku.

Iz članka 377.a stavak 1. ZPP-a možemo jasno i nedvosmisleno uočiti pretpostavke koje moraju biti ispunjene za donošenje dopunske drugostupanjske odluke:

- protiv prvostupanjske presude mora biti podnesena jedna ili više žalbi, što je samo po sebi i logično, s obzirom da do intervencije drugostupanjskog suda dolazi samo i jedino u slučaju ako je protiv prvostupanjske odluke uložen pravni lijek,
- da je drugostupanjski sud povodom uloženi pravnih lijekova donio odgovarajuću ali ipak nepotpunu odluku, koja drugostupanjska odluka može biti presuda ili rješenje, odnosno presuda i rješenje,
- da je pri donošenju drugostupanjske odluke sud redovnog pravnog lijeka nenamjerno propustio:
 - odlučiti o svim dijelovima presude koji se izrijekom ili presumirano žalbom pobijaju, pri čemu treba voditi računa o pravnom interesu žalitelja,
 - donijeti sve odluke koje je trebalo donijeti odlučujući o izjavljenoj žalbi,
 - odlučiti povodom neke ili nekih od više izjavljenih žalbi.
- da žalitelj, koji je za to legitimiran u roku od 15 dana od dana dostave drugostupanjske odluke predloži drugostupanjskom sudu da svoju odluku dopuni.

Osim žalitelja, kao legitimirane osobe za predlaganje donošenja dopunske drugostupanjske odluke, mogu se pojaviti umješak na strani žalitelja, te osoba koja je sa žaliteljem u odnosu jedinstvenog suparničarstva. Glede legitimacije umješaka za predlaganje donošenja dopunske drugostupanjske odluke, čini se da bi mu to pravo trebalo priznati samo ako je i sam žalitelj podnio prijedlog – jer se parnične radnje umješaka procjenjuju kroz radnje stranke kojoj se umješak pridružio. Naime, odredbom članka 208. stavak 4. ZPP-a, propisano je da parnične radnje umješaka za stranku kojoj se pridružuje, imaju pravni učinak ako nisu u suprotnosti s njezinim radnjama. Umješak (obični) nije samostalan subjekt u postupku već treća osoba koja se pridružuje jednoj od stranaka u postupku, pa njegova procesna sudbina isključivo ovisi o stranci kojoj se pridružio.

IV Sudski postupak kod donošenja dopunske drugostupanjske odluke.

Iako je u središtu našeg razmatranja institut dopunske drugostupanjske odluke, struktura članka 377.a ZPP-a (članak 215. Novele) upućuje u svojem stavku 5. da se na postupak u povodu prijedloga žalitelja da drugostupanjski sud dopuni svoju odluku, na odgovarajući način primjenjuju odredbe članaka 339. do 341. ZPP-a, dakle one odredbe koje se primjenjuju u postupku donošenja dopunske (prvostupanjske) presude.

Najznačajniju reprecusiju takve upućujuće odredbe stavka 5. članka 377.a ZPP-a uz sintagmu «na odgovarajući način» nalazimo u odgovarajućoj primjeni članka 339. stavak 2. ZPP-a (članak 189. stavak 2. Novele), koja glasi: «Ako stranka ne podnese prijedlog za donošenje dopunske presude u roku iz stavka 1. ovoga članka, smatrat će se da je tužba u tom dijelu povučena.».

Naime, ako žalitelj ne predloži u zakonskom roku (15 dana) donošenje dopunske drugostupanjske odluke – a za to postoje uvjeti, smatra se (predmjeva) da je tim svojim

propustom naknadno, u pogledu onoga o čemu drugostupanjski sud nije odlučio nepotpunom drugostupanjskom odlukom, odustao od izjavljene žalbe, pa bi u dijelu onoga na što se odnosi propust prvostupanjska presuda postala pravomoćna. Dakle, propust predlaganja donošenja dopunske drugostupanjske odluke, ima za posljedicu predmjevano povlačenje žalbe u dijelu koji se odnosi na ono o čemu je sud propustio odlučiti u drugostupanjskom (žalbenom) postupku.

Daljnju odgovarajuću primjenu članaka 339. do 341. ZPP-a, u postupku donošenja drugostupanjske odluke, nalazimo u tome da bi nepravodobni prijedlog žalitelja bio obavezan odbaciti prvostupanjski sud, odnosno drugostupanjski sud, ako je to prvostupanjski sud to propustio učiniti, odnosno da je neosnovani prijedlog ovlašteno odbiti drugostupanjsko vijeće. Nadalje, ukoliko je uz prijedlog za donošenje dopunske drugostupanjske odluke izjavljena i revizija protiv nepotpune drugostupanjske odluke, predmet – spis treba umnožiti i provesti zaseban - odvojeni postupak.

Naposlijetku, moguća je i odgovarajuća primjena članka 341. stavak 2. ZPP-a, u smislu da povodom revizije koju revident podnosi samo zbog razloga zbog kojih se može podnijeti prijedlog za donošenje dopunske drugostupanjske odluke, treba postupiti kao u povodu prijedloga za donošenje dopunske drugostupanjske odluke. Drugostupanjski sud nije vezan prijedlogom žalitelja u pogledu vrste dopunske odluke koju treba donijeti*.

Podnesak s prijedlogom za donošenje dopunske drugostupanjske presude odnosi se prvostupanjskom sudu, koji ga je dužan bez odgode zajedno sa spisom proslijediti drugostupanjskom sudu, Ovo «bez odgode», ne treba shvatiti doslovno, jer je prvostupanjski sud predhodno po njegovom primitku dužan ispitati da li podneseni prijedlog zadovoljava uvjete u pogledu formalne urednosti (rokovi, legitimacija). Ukoliko prvostupanjski sud u predhodnom ispitivanju nađe da postoje formalni nedostaci, koji sprečavaju meritorno odlučivanje o osnovanosti prijedloga, takav će prijedlog će odbaciti.

V Ograničenje razloga i roka za podnošenje prijedloga.

Prijedlog za donošenje (dopunske) drugostupanjske odluke ne može se podnijeti radi toga što drugostupanjski sud nije odlučio o svim razlozima zbog kojih je žalba izjavljena ili na koje je bio dužan paziti po službenoj dužnosti (članka 377.a stavak 2. ZPP-a).

Ovim zakonskim rješenjem legitimirani predlagač dopune ograničen je na predlaganje donošenja dopunske drugostupanjske odluke isključivo zato što drugostupanjski sud nije potpuno odlučio o svim zahtjevima iz žalbe, odnosno donio sve odluke koje je inače trebao po redovnom tijeku stvari donijeti. Pri tome treba reći da se pod zahtjevima iz žalbe ovdje podrazumijevaju dijelovi prvostupanjske presude koji se žalbom napadaju i za što žalitelj ima pravni interes, a o kojima drugostupanjski sud svojim nenamjernim propustom nije odlučio. Žalbeni razlozi zbog kojih je žalba izjavljena ili na koje je drugostupanjski sud dužan paziti po službenoj dužnosti, su oni razlozi taksativno nabrojani u člancima 353. do 356. ZPP-a.

Dopunsku drugostupanjsku odluku sud nikada ne donosi po službenoj dužnosti, već isključivo na prijedlog legitimirane osobe – žalitelja, koji za podnošenje takvog prijedloga mora imati pravni interes. Naime, za takvu procesnu akciju protivnoj strani nedostaje pravni interes, to stoga što je povodom izjavljene žalbe trebalo odlučiti i o dijelu prvostupanjske

*Mihajlo Dika, *Djelomična i dopunska presuda, Pravo i porezi, lipanj 2005, Zagreb*

presude koji je za tu stranu povoljan, i koji bi propuštanjem drugostupanjskog suda da o tome odluči, istekom roka postao pravomoćan.

Rok za ponošenje prijedloga za donošenje dopunske drugostupanjske odluke po svom karakteru je zakonski prekluzivan rok, koji teče od dana dostave drugostupanjske odluke. Prijedlog za dopunu drugostupanjske odluke koji je podnesen izvan roka od 15 dana, valja odbaciti kao nepravovremen. U slučaju prekoračenja roka, pod određenim uvjetima može se tražiti povrat u prijašnje stanje – po pravilima koji reguliraju taj institut, ali ne treba smetnuti da uz prijedlog za povrat u prijašnje stanje treba obaviti propuštenu radnju – dakle staviti prijedlog za donošenje dopunske drugostupanjske odluke. O tim prijedlozima sud će zasebno odlučivati, jer treba prvo ocijeniti da li postoje uvjeti za dopuštanje povrata u prijašnje stanje, a zatim da li postoje formalni uvjeti za donošenje drugostupanjske odluke.

VI Odnos prijedloga za donošenje dopunske drugostupanjske odluke i revizije.

Već je gore rečeno u slučaju da revident izjavi reviziju samo zbog razloga zbog kojih se može podnijeti prijedlog za donošenje dopunske drugostupanjske odluke, povodom takve revizije postupa se kao u povodu prijedloga za donošenje dopunske drugostupanjske odluke.

Ovdje treba još dodati da usvojeno rješenje predstavlja refleksiju odgovarajuće primjene odredbe članka 341. stavak 2. ZPP-a, prema kojem se žalba u određenim uvjetima može smatrati prijedlogom za donošenje dopunske presude. U praksi ipak nalazimo vrlo rijetke slučajeve u kojima se žalbeni, odnosno revizijski navodi mogu u cijelosti smatrati prijedlogom za donošenje dopunske odluke. Puno češći su slučajevi da uz potrebu donošenja dopunske odluke (drugostupanjski sud) odnosno presude (prvostupanjski sud) treba odlučiti i o žalbi, odnosno reviziji.

VII Iz sudske prakse.

Prijedlog za donošenje dopunske drugostupanjske odluke je ovlašten predložiti samo žalitelj, te takav prijedlog stranke koja nije podnijela žalbu protiv prvostupanjske odluke valja odbaciti.

ŽUPANIJSKI SUD U ZAGREBU Gžovr- 1790/2002 od 6. svibnja 2004.

Izvor: IOVS - 2005-1

Prijedlog za dopunu odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske donesene povodom zahtjeva za zaštitu zakonitosti ovlašten je staviti samo Državni odvjetnik Republike Hrvatske kao njegov podnositelj, a ne i stranke.

VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE Gzz 51/03-3 od 27. travnja 2004.

Izvor: IOVS - 2004-1

Prijedlog za donošenje dopunske odluke u postupku po pravnim lijekovima ovlašten je podnijeti samo podnositelj pravnog lijeka o kojem je bilo odlučivano. Zato kad je odluka donesena provedbom zahtjeva za zaštitu zakonitosti, njenu dopunu ovlašten je zahtijevati samo Državni odvjetnik Republike Hrvatske, a ne i stranka.

VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE Gzz 39/03 od 30. ožujka 2004

Izvor: IOVS - 2004-2

Prijedlog za donošenje dopunske drugostupanjske odluke ne može se podnijeti radi toga što nije stavljena uputa o pravnom lijeku.

ŽUPANIJSKI SUD U ZAGREBU Gžr 172/2004 od 27. travnja 2004.

Izvor: IOVS - 2004-2

Kad je drugostupanjski sud u svojoj presudi propustio odlučiti o parničnim troškovima, dužan je na prijedlog stranke o tome odlučiti dopunskim rješenjem.

VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE Rev 248/99 od 27. kolovoza 2002.

Izvor: IOVS - 2003-1

Kad sud propusti odlučiti o dijelu tužbenog zahtjeva, stranke mogu tražiti donošenje dopunske presude, ali ne mogu pravnim lijekovima pobijati donesenu presudu u odnosu na dio tužbenog zahtjeva u kojem njome nije odlučeno.

VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE Rev 605/01 od 29. lipnja 2001.

VIII Zaključak

Regulacija i primjena instituta dopune sudskih odluka u našem pravnom sustavu vuče korijene još od daleke 1852. godine, kada začetak tog instituta nalazimo u Privremenom građanskom postupniku.

Institut dopune (popunjavnja) sudskih odluka u današnjem, suvremenom obličju, što se osobito odnosi na dopunu prvostupanjske presude, zatičemo u Zakonu o parničnom postupku FNRJ (Službeni list FNRJ, br. 4/57 i 52/61 i Službeni list SFRJ, br. 12/65, 1/71, 23/72 i 6/74) – članci 328 – 330. Zakona. O dopunjavanju (popuni) odluka sudova viših instanci, nije bilo spomena.

Takav sadržaj instituta u gotovo nepromjenjenom obliku, zadržan je u Zakonu o parničnom postupku (Službeni list SFRJ broj 4/77, 36/77-ispr., 36/80, 69/82, 58/84, 74/87, 57/89, 20/90, 27/90 i 35/91) koji je pružen u pravni sustav Republike Hrvatske (Narodne novine RH broj 53/91) sa kasnijim izmjenama (Narodne novine RH broj: 53/91, 91/92, i 112/99 i 88/01), da bi tek Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku (Narodne novine RH broj: 117/03 od 23. srpnja 2003. godine, institut bio reformiran s najvažnijom novosti u eksplicitnom uređenju potrebnih pretpostavki za predlaganje, te propisivanju procedure za donošenje dopunske drugostupanjske odluke, odnosno revizijske odluke. Upravo takva vrsta intervencije zakonodavca bila je nužno potrebna radi prevladavanja do tada postojećih nedoumica u pravnoj praksi popunjavanja insuficijentnih drugostupanjskih odluka, kao posljedice pravne praznine.

Na kraju u rezimiranju instituta dopunske drugostupanjske odluke možemo konstatirati, da se pred pravnim praktičarima pojavljuje i dalje niz pitanja, prouzročeni upotrebljenom sintagmom «na odgovarajući način», pa odgovore na moguće nedoumice treba tražiti i kroz dobro i cjelovito poznavanje ovog instituta predviđenom za dopunu prvostupanjskih presuda, ali i teorije građanskog procesnog prava.

Nadam se da će ovaj napis pomoći pravnim praktičarima u potpunijem i pravilnijem razumijevanju ovog instituta, koji je tek nedavno legislativno uređen, pa gotovo da i nije podrobnije obrađen u domaćoj stručnoj literaturi.

SADRŽAJ ČLANKA

- I Pripomena.**
- II Regulativa instituta dopunske presude (odluke).**
- III Pretpostavke za donošenje dopunske drugostupanjske odluke.**
- IV Sudski postupak kod donošenja dopunske drugostupanjske odluke.**
- V Ograničenje razloga i roka za podnošenje prijedloga.**
- VI Odnos prijedloga za donošenje dopunske drugostupanjske odluke i revizije.**
- VII Iz sudske prakse.**
- VIII Zaključak.**